

**Sr. Jordi Sales:** Vostè, al final, renya una mica la consciència residual d'un cert progressisme irresponsable —perquè no tenia ocasió d'exercitar les responsabilitats— que creu que la policia empresona i que és dolenta i tota la resta de ciutadans són bons. És el problema de la mala imatge.

Ja és cert, però fa massa temps que dura. Hem d'evitar també el complex de la mala imatge. La policia ha de fer allò que ha de fer. Sense exageracions perquè té mala imatge.

En segon lloc hi ha el problema de la coacció. La comunicació ha vingut a dir una cosa prou ben pensada: la policia ha de tenir personalitat, però no massa ni massa poca, si en té massa, la justícia ho trobarà tot fet, i si en té massa poca, no serà eficaç. En aquest sentit, el problema està en aquesta mutació de la delinqüència i en una certa boira a l'entorn del motiu últim perquè es castiga. S'ha de castigar en nom d'alguns principis que es defensen per obligació. Com que hi ha un cert escepticisme de posar valors globals, llavors no es castiga en nom de principis vulnerats. Per l'altre cantó hi ha gent que fa nosa. Cada vegada més és parla més de marginats i no de delinqüents. El marginat no l'has de coercir, l'has d'assistir. En una societat que no sap en nom de què castiga no sap tampoc en nom de què impedeix l'acció d'aquests que després no han de ser castigats. Aquesta espècie de roda entre una policia que ha de fer contenir unes conductes que són molestes abans de ser punibles i unes conductes que ja són punibles ens porta molts mals de caps a tots i és font de problemes futurs. Si una acció no és punible, s'ha de poder fer; i si és un delictes la consciència ciutadana no ha de tenir cap mena de remordiment en què es castigui. Aquest problema ens anirà plantejant una certa descohesió social: hi haurà perseguits perquè fan nosa i en canvi el sistema no s'atrevirà a dir quines són les conductes que són en si mateix delictes perquè han vulnerat unes normes socials que han de ser observades per obligació. La clarificació d'aquest terreny és una mica urgent.

**Sr. Salvi Turró:** En un moment hi ha una associació entre justícia i simbolisme. Recollint el que deia el professor Sales, la jus-

tícia, si és justícia, de simbòlica gens. En el moment que el jutge diu vostè és culpable, és clar que vostè és culpable. El problema estaria en què hi ha una mena d'ambigüitat entre el que és delictiu i el que no ho és però s'ha de tolerar, i això podria fer pensar que la justícia és simbòlica. Si exerceix, no és simbòlica.

**Sr. Lluís Salvador:** Contraposo la policia, que és una eina, i la justícia, que és un concepte. Potser el ciutadà té aquesta visió més simbòlica, abstracta, de la justícia. Mentre que la policia és més concreta. És més uniforme, més visual.

**Sr. Jordi Sales:** Aquí les idees han de ser ben clares perquè sinó ens farem un gran embolic. La policia ha de ser eficaç, però no massa tampoc. La policia depèn d'un poder que està legitimat per la votació ciutadana, depèn del govern. Aquest és un problema que tenim en la transició. El poder judicial és un altre poder independent del poder legislatiu i de l'executiu. El normal és que els jutges amoinin la policia i aquesta a aquells. És una cosa completament necessària. El dia que la policia no estigui amoinada pels jutges pot passar qualsevol cosa, ja ho sabem nosaltres, els que hem estat a la dictadura, què passa quan la policia no està amoinada pel cos judicial. La policia, doncs, que ha de ser eficaç a les ordres del poder democràtic, es troba sovint amb la necessitat, en molts casos urgent, de prendre solucions sobre casos nous, i la justícia, en tant que poder independent, n'està deslligada. No tenim tipificades les conductes noves fins que la seva novetat no ha estat substituïda per una altra novetat. Hem de fer un esforç, i aquí les idees han de ser ben clares, per pensar els tres poders independents però interdependents. És el que fan els EEUU: els jutges són elegits per sufragi.

**Sr. Ramon Valls:** Només voldria dir al doctor Sales, que no dubto de la seva bona intenció en contribuir a la clarificació de la qüestió, però em sembla que la seva intervenció més aviat contribueix a embolicar-la, almenys de moment, perquè això de les eleccions del jutges és més que problemàtica. Ara, si hem de fer filosofia de la divisió de poders, comencem amb el text de Montesquieu...

**Sr. Jordi Sales:** Ja ho van dir els diaris tot recollint una opinió. Montesquieu ja és mort, ja no ens serveix. Jo no sé com s'han d'elegir els jutges. El poder judicial és un poder separat de l'estat, té la mateixa font, ■i, ¿o és que queda legitimat d'una altra manera? Forma part de l'Estat i ha d'estar legitimat de la mateixa manera que el poder representatiu i que el legislatiu. De la mateixa manera que la policia ha de ser controlada, com ho ha de ser també el magisteri, els farmacèutics, com qualsevol estament, des del joc de la política, també ho han de ser els jutges, perquè si no només hi han interessos corporatius.

**Sr. M. Àngels Orriols:** En relació el sistema Nord Americà, els meus coneixements són molt limitats, però el tema de l'elecció directa pels jutges, que abans era una cosa comuna, ara ha quedat limitat a certs àmbits i a certs Estats pel tema de la corrupció. El que em sembla molt important, ho deia el doctor Sales, és ¿qui controla els jutges? Els americans, que tenen molt clar que tot poder ha d'estar controlat per un altre poder, els jutges tenen de contrapès el jurat. I finalment els qui decideixen si un individu serà reu de mort o no són una colla de persones que potser no sabran moltes coses. I això és un contrapès molt important pels jutges. El tema de l'elecció directa del jutges als EEUU es un tema polèmic, com se sap. Aquí a Espanya és un tema d'incompatibilitats. Els anglesos ho tenen molt clar, el jutge que es treu la perruca no se la torna a posar.